

Sensizlik Çok Zor Annem

– Atiye DANIŞ · 13 Mayıs 2012

Uzun yıllar önce o kahrolası hastalığın pençesinde, öyle acılarını yuta, yuta. Göz pınarları kan çanağı, yüreği yaş dolduğu halde hiç kimseler görmesin diye susa, susa ve de bizlere yük olmaksızın ebedi mekânına gitmişti. O benim sol yanımda Can yanımda Ben yanımda O benim Babam...

–Gitti ardında tükenmiş, yarım bir ben bırakarak. Sonrasında toparlanmam her ne kadar zor olsa da hızla geçip gidiyordu haftalar, aylar, yıllar. Belli sorumluluklar üslenmiş biri olarak, her sabah mecburen yeni güne uyanmak zorundaydım. Telaşı, acısı, tadı yine hızla sürüyordu hayatın. Hayata direnmem ve toparlanmam çok uzun sürmedi yeni baştan ayağa kalktım. Mıh gibi bedenime çakılmış korkularımın sıyrılarak, babamın yokluğunun gerçekliğine inandım. Özellikle kalemime sarılarak, aileme bütün sevgi kapılarını sonsuz açarak umutsuzluğun en kenarında tutunduğum dallarımın kırılmamasına çalıştım. –Tıpkı yaşadığı yıllarda ki gibi, ben o'na sırtımı yasladığımdan, emniyette olduğumdan kuşku duymaksızın yıllara, zorlara, meydan okudum. Hani restlerini kullanmaktan hiç çekinme derdi ya işte hep öyle yaptım. Çünkü uğruna ölebileceğim ve daha kokusuna doyamadığım, yanında pek olup tadını çıkaramadığım bir büyüğüm daha vardı hayatımda... Annem.

–O'nun için yaşamın en güçlüsü ben olmalıydım. Ne de olsa ben annemin şah damarıydım.

–Beni gördüğü, duyduğu, hissettiği, dokunduğu anlar da; Mutluluktan kelebekler gibi uçuyordu.

-Hayatsa / adı varsa..bendim O'na..

–O Melek Annem, tüm gençliğini beş çocuğuna adanmış, pek öyle gün yüzü de görmemişti. Onun kadar fedakâr, onun kadar ailesine düşkün kadınlara rastlamak günümüzde zor. Yüzümüzün gülmesi, eksiklerimizin giderilmesi onun en büyük saadeti idi.

–Ne yazık ki, ömrünün en güzel çağlarında, tam da dinlenmesi, gezmesi, torunlarını sevmesi gereken yıllarda, aynen babam gibi, yaklaşık bir ay yatağa bağımlı kalıp, çektiği acıların yüzüne yansımalarının dahi bizlere sıkıntı vermesinden korka, korka elleri ellerimizin içinde aramızdan ebediyen ayrıldı.

–O'ndan geriye unutmakta zorlandığım, düşündükçe gözlerimi isyanla sınıksı kapadığım sonsuz acıları kaldı. O acıları her hatırladığımda geçmiş an be an yeniden yaşıyorum. Artık onun gülen değil, dünyası yıkılmış bir büyük darbe daha almış, mahzun prensesiydim ben.

–Bu sabah uyandığımdan beri demorize olmuş, ambale bir ruh âlemindeyim. Hiç kendimde değilim. Aklımı yitirmek üzereyim. Gecenin bir sonraki günü demlediği ilk saatlerinde 01.25 vurduğunda annemin bizlere veda edişinin yeni bir yıl dönümü başlayacak.

-Offf...böylesi günler, böyle ansızın gitmeler, sevilenleri geride bırakmalar, hiç gereği yokken ve henüz vakit varken zamansız ayrılıklara..

-Allah'ım neden kötüler uzun yaşar..